

Nieuwsfeiten

Editie 2011-02

Zakendoen is best leuk

**maar je kunt niet
alles tegelijk**

**STEMERDINK
& VERHOEK**

www.accountants.nl

INKOMSTENBELASTING

1. Eigen woning	2
2. Bosbouwvrijstelling	2
3. Tweede woning	3
4. Privégebruik auto	3
5. Rekenmodel	3
6. Onzakelijkheid lening	4
7. Regresvordering	4
8. Opties op aandelen	5

VENNOOTSCHAPSBELASTING

9. Earn out	6
10. Valutare resultaten	6

SOCIALE VERZEKERINGEN

11. Kinderopvangtoeslag	6
12. AOW	7
13. Werken naar vermogen	7
14. Vakantierechten	8

ARBEIDSRECHT

15. Verplaatsing bedrijfsactiviteiten	8
16. Ontslagtoestemming	8

BTW

17. Integratieheffing	9
-----------------------	---

SUCCESSIERECHTEN

18. Bedrijfsopvolgingsregeling 2010	9
-------------------------------------	---

VARIA

19. Aansprakelijkstelling	10
20. Risico-inventarisatie	10
21. Geregistreerd partnerschap	10
22. Gedagscode hypotheek	11
23. Uniformering loonbegrip	11

1. Eigen woning

Een eigen woning valt als vermogensbestanddeel niet in box 3 maar in box 1. De rente die wordt betaald over schulden die zijn aangegaan voor de aankoop, het onderhoud of de verbetering van een eigen woning is aftrekbaar.

Een eigen woning is volgens de omschrijving in de Wet IB 2001 het gebouw of gedeelte daarvan dat aan de eigenaar anders dan tijdelijk als hoofdverblijf ter beschikking staat. Met de toevoeging anders dan tijdelijk in deze omschrijving wordt aangegeven dat de woning bedoeld moet zijn voor duurzaam eigen gebruik. Het gebruik van de term hoofdverblijf moet aangegeven dat een belastingplichtige slechts één woning als eigen woning kan aanmerken. Een woning in eigendom die geen hoofdverblijf van de belastingplichtige is, valt in box 3.

Iemand die met zijn gezin in een huurwoning woonde, kocht een woning. Na de aankoop werd de woning verbouwd. De eigenaar zelf stond na de aankoop enige tijd ingeschreven op het adres van de koopwoning. Daarvoor en daarna stond hij ingeschreven op het adres van de huurwoning, die al die tijd was aangehouden. Het gezin van de eigenaar bleef al die tijd ingeschreven staan op het adres van de huurwoning en heeft nooit op het adres van de koopwoning ingeschreven gestaan. De koopwoning werd vervolgens verhuurd aan derden. De koopwoning is naar het oordeel van de rechtbank geen eigen woning, omdat deze nooit het hoofdverblijf is geweest van de belastingplichtige.

2. Bosbouwvrijstelling

De zogenaamde bosbouwvrijstelling is een bepaling in de Wet op de Inkomstenbelasting 2001 die inhoudt dat de voordelen die een ondernemer behaalt uit een bosbedrijf niet tot de winst behoren. Het belang van de bosbouwvrijstelling is het in stand houden van bossen. Er is sprake van een bosbedrijf als de instandhouding van het bos voorop staat binnen de bedrijfsuitoefening.

Naar het oordeel van de rechtbank Den Haag is de bosbouwvrijstelling niet van toepassing bij een tuinder die bomen in stand houdt voor de verkoop van snijgroen. De tuinder was van mening dat de instandhouding van de bomen op de voorgrond stond omdat niet meer wordt gekapt dan normaal bosbeheer meebrengt en dat het kappen zo nodig wordt gevolgd door heraanplant. De rechtbank was van oordeel dat de verkoop van het snijgroen en niet de instandhouding van de bomen op de voorgrond stond. Om die reden was de bosbouwvrijstelling niet van toepassing.

3. Tweede woning

Ondernemers hebben in de regel de keuze of zij zaken die zij voor hun onderneming gebruiken al dan niet tot hun ondernemingsvermogen rekenen. Bij die keuze is de redelijkheid uiteindelijk bepalend. Zo zijn er bepaalde zaken die verplicht ondernemingsvermogen vormen en zaken die verplicht privévermogen zijn. In een arrest uit 1993 heeft de Hoge Raad gezegd dat een woonhuis tot het ondernemingsvermogen kan worden gerekend wanneer de bewoning van het huis dienstbaar is aan de bedrijfsuitoefening.

In een voorkomend geval was de rechtbank van oordeel dat een medisch specialist een door hem gekocht appartement terecht als ondernemingsvermogen had aangemerkt. De specialist had het appartement gekocht omdat het in de buurt lag van de twee ziekenhuizen waar hij zijn praktijk uitoefende. De korte reisafstand was een vereiste voor het draaien van diensten. Het hoofdverblijf van de specialist lag op een te grote afstand van de beide ziekenhuizen om van daaruit diensten te kunnen doen. Onder deze omstandigheden was het appartement dienstbaar aan de onderneming. De specialist wilde in het jaar van de beëindiging van zijn onderneming met een beroep op de foutenleer zijn keuze herstellen. Wanneer een ondernemer een vermogensbestanddeel, dat verplicht privévermogen vormt, ten onrechte als ondernemingsvermogen aanmerkt en op de balans van zijn onderneming opneemt, is dat een etiketteringsfout die met behulp van de foutenleer hersteld kan worden. Volgens de rechtbank was er in dit geval geen sprake van een etiketteringsfout en was de specialist destijds binnen de grenzen van de redelijkheid gebleven door het appartement tot zijn ondernemingsvermogen te rekenen.

4. Privégebruik auto

Het voordeel van het privé mogen gebruiken van een auto van de zaak bedraagt op jaarbasis ten minste 25% van de waarde van de auto. Geen bijtelling voor privégebruik auto vindt plaats als blijkt dat met de auto in een kalenderjaar niet meer dan 500 kilometer privé wordt gereden. De grens van 500 kilometer wordt op jaarbasis bekeken. Dat wil zeggen dat als een werknemer het hele jaar een auto van de zaak heeft gehad, waarmee hij een groot deel van het jaar niet privé heeft gereden, maar hij in totaal in dat jaar wel boven de 500 kilometergrens uitkomt, de bijtelling plaatsvindt over het gehele jaar. De keuze om een auto van de zaak al dan niet privé te gebruiken moet bij voorkeur dus vooraf per kalenderjaar worden gemaakt, tenzij bij een keuze in de loop van het jaar kan worden voorkomen dat boven de grens van 500 kilometer wordt uitgekomen.

De nadelige gevolgen van de wettelijke regeling ondervond een werknemer die in de eerste helft van 2008 keurig een kilometeradministratie had bijgehouden waaruit bleek dat hij de auto niet privé had gebruikt. Na een wisseling van auto koos

de werknemer ervoor de auto wel privé te gebruiken en trok hij zijn verklaring geen privégebruik auto in. Dat leidde tot een naheffingsaanslag loonbelasting over de eerste helft van het jaar omdat de bijtelling voor het gehele kalenderjaar gold. Dat een werknemer de auto een deel van het jaar helemaal niet privé heeft gebruikt en dat hij een verklaring geen privégebruik heeft, is niet van belang. Evenmin is van belang of de werknemer in dat kalenderjaar één auto ter beschikking heeft gehad of meerdere achtereenvolgende auto's. De grens van 500 kilometer wordt niet vastgesteld per auto, maar betreft het privégebruik van alle in een jaar ter beschikking gestelde personenauto's.

Als een werknemer aan zijn werkgever een verklaring geen privégebruik overhandigt, hoeft de werkgever geen bijtelling bij het inkomen van de werknemer te doen. De belastingdienst controleert scherp op de naleving van dergelijke verklaringen. Daaruit blijkt dat ongeveer 30% van de werknemers met een verklaring geen privégebruik de 500 kilometergrens overschrijdt. Het ging in 2010 om ongeveer 9.000 werknemers. Dat heeft geleid tot een bedrag van € 15 miljoen aan boetes en nageheven belastingen. Het aantal mensen met een bijtelling voor privégebruik steeg van 685.000 in 2009 naar 720.000 in 2010.

Werknemers die vanwege overschrijding van de kilometergrens hun verklaring 'geen privégebruik auto van de zaak' op tijd intrekken, betalen wel de belasting over de bijtelling, maar voorkomen een boete van 100% over de belasting. Ook in 2011 controleert de belastingdienst op onterecht privégebruik. Controles vinden vaak plaats op parkeerplaatsen van woningboulevards en pretparken

5. Rekenmodel

Inmiddels al weer ruim 10 jaar geleden verstrekten de Belgische Bijzondere Belastinginspectie aan het ministerie van Financiën fotokopieën van microfiches met gegevens van bankrekeningen die inwoners van Nederland hadden bij de Kredietbank Luxemburg. Dat leidde tot een grootschalig onderzoek van de FIOD-ECD en de Nederlandse belastingdienst. Naar aanleiding van dit onderzoek zijn aan veel rekeninghouders navorderingsaanslagen inkomsten- en vermogensbelasting opgelegd. In veel gevallen leidden die navorderingsaanslagen tot procedures.

Een van deze procedures betrof navorderingsaanslagen met boetes die de inspecteur had opgelegd aan iemand die ontkende rekeninghouder te zijn. In de procedure kwam vast te staan dat hij in ieder geval op 31 januari 1994 (de datum van de op de microfiches vermelde saldi) rekeninghouder was.

Omdat de rekeninghouder weigerde gegevens aan te leveren met betrekking tot de bankrekening, werd de bewijslast omgekeerd. Volgens de Hoge Raad heeft hof Den Bosch, gelet op het rekeninghouderschap op 31 januari 1994, de gegevens van rekeninghouders die wel hadden meegewerkt aan het onderzoek van de belastingdienst en de weigering van de rekeninghouder om de gevraagde gegevens te verstrekken, terecht de bewijslast omgekeerd. De inspecteur heeft de saldi en de inkomsten over de jaren 1990 tot en met 2000 berekend met behulp van een model. Volgens de Hoge Raad mag in een situatie waarin de inspecteur slechts beschikt over minimale gegevens voor het opleggen van een aanslag, terwijl de belastingplichtige in staat is opening van zaken te geven, het rekenmodel een zekere mate van ruwheid vertonen zonder dat dit leidt tot onredelijke uitkomsten. Een sluitende statistische onderbouwing van het model is niet nodig. Het model mag gegevens van de vergelijkingsgroep als maatstaf nemen zonder uit te gaan van gemiddelden binnen de groep. Volgens de Hoge Raad is het toegestaan om rekening te houden met de reële kans dat een rekeninghouder die weigerde om mee te werken in een bepaald jaar een banktegoed aanhield dat hoger was dan het gemiddelde van de vergelijkingsgroep. Het hof had de door de inspecteur gehanteerde vermenigvuldigingsfactor van 1,5 voor saldi en rentebaten niet toegestaan omdat de inspecteur daarvoor onvoldoende onderbouwing had gegeven. Volgens de Hoge Raad had het hof dat terecht gedaan.

Ten aanzien van de opgelegde boetes deelde de Hoge Raad de opvatting van het hof niet. In zoverre heeft de Hoge Raad de uitspraak van het hof vernietigd en de zaak verwezen naar hof Arnhem. De rechter moet beoordelen of een boete in de omstandigheden van het geval passend en geboden is. Bij die beoordeling moet de rechter rekening houden met de proportionaliteit van de boete in verband met de ernst van het

gepleegde feit. De manier waarop de hoogte van de verschuldigde belasting is komen vast te staan is een factor waarmee rekening moet worden gehouden, zeker wanneer de omkering van de bewijslast is toegepast. Uit de uitspraak van hof Den Bosch bleek niet dat het hof daarmee rekening had gehouden. In de Tweede Kamer zijn vragen gesteld aan de staatssecretaris van Financiën over mogelijke belemmeringen bij de aanpak van zwartsparenders als gevolg van dit arrest. De staatssecretaris is daar niet bang voor. De belastingdienst kan via een civielrechtelijk kort geding op straffe van een dwangsom eisen dat een belastingplichtige de eerder gevraagde informatie alsnog verstrekt. De staatssecretaris is van plan deze aanpak vaker te gebruiken. Het niet, onjuist of onvolledig verstrekken van inlichtingen is een strafbaar feit waarop een maximum straf staat van zes maanden hechtenis of een geldboete van € 7.600. Het opzettelijk niet, onjuist of onvolledig verstrekken van gevraagde inlichtingen kent als maximale straf vier jaar gevangenisstraf of een geldboete van € 19.000.

6. Onzakelijkheid lening

Transacties tussen een BV en haar aandeelhouders moeten zakelijk zijn. Wanneer het gaat om een onderlinge geldlening, dan moeten de hoogte van de lening, de rente, de aflossingsverplichtingen en de zekerheden voor de betaling van rente en aflossing op zakelijke basis bepaald worden. In de praktijk blijkt dit niet altijd het geval te zijn. Zo verstrekke een aandeelhouder grote bedragen aan zijn BV's die een bescheiden eigen vermogen hadden zonder zekerheden te vragen. Er vonden nooit aflossingen en rentebetalingen plaats. Gedurende de looptijd werd een vordering in rekening-courant omgezet in een achtergestelde lening. De vorderingen werden jaarlijks afgewaardeerd, maar dat weerhield de aandeelhouder er niet van om nieuwe leningen te verstrekken.

Hof Arnhem vond dat de aandeelhouder daarmee een onverantwoord debiteurenrisico op zich had genomen door deze leningen te verstrekken. Volgens het hof ging het om onzakelijke leningen. Binnen het winstregime komt de afboeking van een onzakelijke lening niet ten laste van de winst. Het winstregime is ook van toepassing voor de bepaling van het resultaat uit de terbeschikkingstellingsregeling. Voor onzakelijke leningen die een aandeelhouder aan zijn BV verstrekt betekent dit dat de afwaardering van de leningen niet ten laste van het inkomen in box I kan worden gebracht.

7. Regresvordering

Een borgstelling door de houder van een aanmerkelijk belang ten behoeve van schulden van de BV waarin hij een aanmerkelijk belang heeft, is een vorm van werkzaamheid. Eventuele baten als een borgstellingsprovisie zijn belast; een verlies uit hoofde van de borgstelling komt in mindering op het inkomen. Zo'n verlies doet zich voor als de borg wordt aangesproken door de schuldeiser van de BV. Voor het bedrag wat de borg betaalt aan de schuldeiser krijgt de borg een vordering op de

BV, de zogenaamde regresvordering. Wanneer de waarde van de vordering door de slechte vermogenspositie van de BV lager is dan het door de borg betaalde bedrag, leidt de borg een verlies. Dat verlies is in beginsel een negatief resultaat uit terbeschikkingstelling. Niet in alle gevallen wordt de waardevermindering van de vordering echter als negatief resultaat in aftrek op het inkomen toegelaten.

Zo oordeelde de rechtbank Haarlem in een geval waarin een aandeelhouder zich voor een bedrag van € 500.000 borg had gesteld voor de schulden van de BV aan de bank, dat de regresvordering pas op het moment waarop de borgstelling werd uitgewonnen mocht worden opgevoerd. Nadat de BV failliet was verklaard sprak de bank de aandeelhouder aan voor het volledige bedrag van de borgstelling. Zijn echtgenote betaalde € 16.500 aan de bank. De aandeelhouder claimde in zijn aangifte inkomstenbelasting een negatief resultaat op de borgstelling van € 500.000. De rechtbank accepteerde slechts het door de echtgenote betaalde bedrag als regresvordering. In hoger beroep oordeelde Hof Amsterdam anders. Volgens het hof behoort zowel de regresvordering op de BV als de (voorwaardelijke) schuld aan de bank tot het werkzaamheidsvermogen van de aandeelhouder en wel vanaf het moment waarop de borgtocht is ontstaan. In dit geval mocht de aandeelhouder een verlies van € 500.000 nemen omdat de regresvordering aan het einde van het jaar op nihil moest worden gewaardeerd en de schuld aan de bank op € 500.000. Bij het begin van het jaar konden beide posten op nihil worden gewaardeerd.

Een andere casus speelde voor hof Den Bosch. De dga van een BV was ook de eigenaar van het bedrijfspand waarin de BV haar activiteiten uitoefende. De dga had zich garant gesteld voor een aanvullend krediet van de bank ter grootte van € 88.000. De dga verleende een recht van hypotheek van € 100.000 op het bedrijfspand en verpandde de huurpenningen aan de bank. De BV betaalde geen vergoeding voor de zekerheidsstelling aan de dga. Vanwege de verslechterde markt werd de financiering door de bank opgezegd. Uiteindelijk werd het bedrijf in 2004 gestaakt. De dga was door de hoofdelijke aansprakelijkheid gedwongen het bedrijfspand te verkopen om het krediet af te kunnen lossen. De dga wilde de regresvordering die hij had op de BV ten laste van zijn inkomen afwaarderen.

Volgens het hof had de dga onzakelijk gehandeld door een debiteurenrisico op zich te nemen dat een onafhankelijke derde niet zou hebben genomen. De dga had in privé voor een hoger bedrag aan zekerheid verleend dan het krediet groot was zonder daarvoor een vergoeding te ontvangen. Het hof onderkende wel dat banken in de praktijk eisen dat de aandeelhouders zich garant stellen voordat zij krediet verlenen, maar dat sluit volgens het hof onzakelijk handelen van de aandeelhouders niet uit. De gevolgen van onzakelijk handelen van de aandeelhouders vallen niet onder de terbeschikkingstelling-sregeling, zodat het verlies niet aftrekbaar was.

8. Opties op aandelen

Een optierecht op aandelen dat wordt verstrekt aan een werknemer vormt onderdeel van het loon van deze werknemer. Daarover moet loonbelasting worden ingehouden. Een optierecht kan ertoe leiden dat de werknemer een aanmerkelijk belang verkrijgt. Er is sprake van een aanmerkelijk belang wanneer de opties recht geven op een aandelenbelang van 5% of meer. Gevolg van het hebben van een aanmerkelijk belang is dat de vervreemding van het optierecht of de vervreemding van de aandelen na uitoefening van het optierecht leidt tot belastingheffing over de daarbij gerealiseerde meerwaarde. Het aandelenkapitaal van een NV was verdeeld in 400.000 aandelen A en 100.000 aandelen B. Het verschil tussen de aandelen A en de aandelen B bestond uit het recht van de aandelen A op een dividendreserve. Een werknemer verkreeg in 1998 optierechten op 10.000 aandelen B. In verband met een mogelijke beursgang van de NV sloot de werknemer eind 1999 een overeenkomst met zijn werkgever die inhield dat hij tegen ontvangst van een vergoeding geen gebruik zou maken van zijn optierechten. De inspecteur merkte deze overeenkomst aan als een vervreemding van een aanmerkelijk belang. De betaalde vergoeding minus de bij toekenning van de optierechten in de heffing van loonbelasting betrokken waarde vormde winst uit aanmerkelijk belang.

De rechtbank Breda en hof Den Bosch waren van oordeel dat door de dividendreserve voor de aandelen A de aandelen verschillende vermogensrechten hadden, zodat sprake was van soort aandelen. Dat betekende dat de werknemer een aanmerkelijk belang had door de toegekende optierechten. Anders dan de werknemer meende moet bij de bepaling of de 5%-grens is behaald geen rekening worden gehouden met de in het kader van de optie-uitoefening nieuw uit te geven aandelen. Volgens een arrest van de Hoge Raad uit 2008 moet worden uitgegaan van het feitelijk geplaatste aandelenkapitaal van de vennootschap op het beoordelingsmoment. In dit geval ging het om een recht om 10.000 aandelen te verwerven terwijl 100.000 aandelen waren geplaatst.

Over de vraag of het tegen een vergoeding verklaren geen gebruik te zullen maken van het optierecht moet worden gelijkgesteld met een vervreemding van het optierecht, oordeelden de rechtbank en het hof dat door de overeenkomst de optierechten uit het vermogen van de werknemer zijn gegaan en de waarde daarvan in het vermogen van de werkgever is gekomen. De werknemer meende dat hij eigenaar van de opties was gebleven en deze had kunnen uitoefenen, ook al zou hij daarmee in strijd handelen met zijn verklaring. Volgens het hof kwam de overeenkomst neer op het doen van afstand van de optierechten tegen een vergoeding, waardoor de optie-overeenkomst als vervallen moest worden beschouwd. Dat hield een vervreemding van het optierecht in.

VENNOOTSCHAPSBELASTING

9. Earn out

De Wet op de Vennootschapsbelasting bevat een deelnemingsvrijstelling die inhoudt dat de voordelen die een deelneming in een andere vennootschap oplevert niet tot de winst van de aandeelhouder worden gerekend. Ook de aankoopkosten van een deelneming vallen onder de vrijstelling en zijn dus niet aftrekbaar van de winst. Wanneer een deelneming wordt gekocht voor een prijs die bestaat uit een of meer termijnen waarvan de omvang in het jaar van aankoop nog niet vaststaat (een earn outregeling), vallen de waardeveranderingen van de verplichting van de koper eveneens onder de deelnemingsvrijstelling. Dat blijft ook gelden wanneer de verkregen deelneming wordt opgenomen in een fiscale eenheid.

In een door de rechtbank Arnhem behandelde zaak bestond de koopsom voor een deelneming uit een basisdeel en een resultaatafhankelijk deel. Het basisdeel was afhankelijk van het resultaat over 2006. Het resultaatafhankelijk deel was afhankelijk van de resultaten in de jaren 2007 tot en met 2013. De koopsom kende een minimum en een maximum. De koper verhoogde de betalingsverplichting met rente. Deze rente wilde hij ten laste van de winst brengen. Naar de mening van de koper viel deze oprenting niet onder de waardeveranderingen van de earn outverplichting en dus niet onder de deelnemingsvrijstelling.

Volgens de rechtbank moet op het tijdstip waarop de deelneming is verkregen (in dit geval 31 mei 2006) worden beoordeeld of er onzekerheid bestaat over het aantal termijnen of over de hoogte daarvan. Die onzekerheid was er, omdat zowel het basisdeel als het resultaatafhankelijke deel van de koopsom op dat moment niet vast stond. De gegarandeerde minimumprijs was niet van belang. De rechtbank was van oordeel dat in dit geval van een vaste minimumkoopprijs geen sprake was, omdat de hoogte van het minimumbedrag deels afhankelijk was van het basisdeel van de koopprijs.

De rechtbank oordeelde onder verwijzing naar de wetgeschiedenis dat de wetgever zowel het rente- als het valuta-element nadrukkelijk heeft aangemerkt als waardeveranderingen van de earn outverplichting die onder de deelnemingsvrijstelling vallen.

10. Valutare resultaten

In een brief aan de Tweede Kamer heeft de staatssecretaris van Financiën een wettelijke maatregel aangekondigd voor de behandeling van valutaresultaten op deelnemingen in de vennootschapsbelasting. Valutare resultaten op deelnemingen hebben door de werking van de deelnemingsvrijstelling geen invloed op de fiscale winst. Er zijn belastingplichtigen die menen dat op basis van rechtspraak van het Europese Hof

van Justitie valutaverliezen op een deelneming ten laste van de winst kunnen worden gebracht. Wanneer deze belastingplichtigen gelijk krijgen dan zouden valutaverliezen aftrekbaar zijn terwijl valutawinsten onbelast zijn. Dat is, ook budgetair gezien, niet wenselijk.

De staatssecretaris stelt daarom voor om in die gevallen, waarin belastingplichtigen die valutaverliezen ten laste van de winst brengen, de valutawinsten op deelnemingen in de heffing te betrekken. Dat betekent dat de deelnemingsvrijstelling in die gevallen niet van toepassing is op valutawinsten. Het gaat om valutawinsten die worden gerealiseerd na de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel.

SOCIALE VERZEKERINGEN

11. Kinderopvangtoeslag

De minister van Sociale Zaken en de staatssecretaris van Financiën willen dat de kinderopvangtoeslag met ingang van volgend jaar wordt gekoppeld aan het aantal gewerkte uren van de minst werkende ouder. De plannen komen erop neer dat bij dagopvang voor 0 tot 4 jarigen de ouders recht krijgen op kinderopvangtoeslag voor maximaal 140% van het aantal gewerkte uren. Voor de buitenschoolse opvang van 4 tot 12 jarigen hebben ouders volgens deze plannen recht op kinderopvangtoeslag voor maximaal 70% van hun gewerkte uren.

Daarnaast is aangekondigd dat de controle op naleving van de regels strenger wordt. De boete bij fraude kan oplopen tot 100% van het fraudebedrag.

12. AOW

Het wetsvoorstel dat de verhoging van de AOW-leeftijd van 65 naar 66 jaar per 1 januari 2020 regelt is ingediend bij de Tweede Kamer. Het door het vorige kabinet ingediende wetsvoorstel ter verhoging van de AOW-leeftijd is ingetrokken. De huidige systematiek van opbouw van de aanspraak op een AOW-pensioen is dat inwoners van Nederland in een periode van 50 jaar tussen hun 15e en 65e het recht op een volledig pensioen opbouwen. Voor ieder gemist opbouwjaar vindt een korting plaats van 2%. Deze systematiek geldt ook na de verhoging van de AOW-leeftijd, omdat de aanvangsleeftijd opschuift van 15 naar 16 jaar. Dat betekent dat iedereen die is geboren na 1 januari 1995 en tevens ouder is dan 15 jaar op het moment van ingang van de wet een deel van zijn opbouw verliest. Voor wie gedurende de opbouwperiode in Nederland blijft wonen heeft dat uiteindelijk geen effect op de hoogte van de uitkering, maar wie voor zijn 66e uit Nederland vertrekt of is vertrokken wordt door het wetsvoorstel geconfronteerd met een extra korting op zijn AOW-uitkering omdat hij een extra opbouwjaar mist. Wie na zijn 15e in Nederland is komen wonen en extra opbouwjaren heeft ingekocht wordt niet gecompenseerd voor het verlies van de opbouw over zijn 16e levensjaar.

Het wetsvoorstel regelt naast de verhoging van de AOW-leeftijd ook de verhoging van de pensioenrichtleeftijd en een verlaging van de opbouwpercentages voor pensioenen, van het dotatiepercentage voor de oudedagsreserve voor ondernemers en van het premiepercentage voor de aftrek van lijfrentepremies.

De wijziging in de fiscale behandeling van de pensioenopbouw gaat niet per 1 januari 2020 in, maar al in 2013. Per 1 januari 2013 bedraagt de maximale opbouw per dienstjaar 1,75% voor eindloonregelingen en 2% voor middelloonregelingen. Dat betekent dat er net als in het verleden weer 40 dienstjaren nodig zijn om het maximale pensioen van 70% van het laatstverdiende loon te bereiken. Voor 2013 opgebouwde pensioenrechten blijven in stand en hoeven niet te worden aangepast aan de nieuwe, lage opbouwpercentages.

Voor lijfrenten zakt de maximaal aftrekbare premie van 17% naar 14,5% van de grondslag. Dat betekent dat tekorten in de opbouw van pensioen via de werkgever door de aanpassing van de regelgeving niet gecompenseerd kunnen worden door lijfrenteverzekeringen. Ook zelfstandigen worden op deze manier geconfronteerd met de aanpassingen in de pensioenopbouw. Parallel daaraan zakt de maximale jaarlijkse toevoeging aan de oudedagsreserve voor ondernemers van 12% naar 10% van de winst.

Het bestaande overgangsrecht voor VUT- en prepensioenregelingen voor mensen, die op 31 december 2004 55 jaar of ouder waren, blijft bestaan. Voor deze groep hoeft geen

rekening te worden gehouden met de beperkingen in de opbouw van pensioenen per 2013. Het kabinet vindt dat van deze mensen, die veelal met (vervroegd) pensioen zijn, niet verwacht kan worden dat zij een beperking van het pensioen opvangen door meer of langer te gaan werken.

13. Werken naar vermogen

Het kabinet wil op 1 januari 2013 de nieuwe Wet Werken Naar Vermogen (WWNV) invoeren. Die wet moet een uniforme regeling zijn die meer mensen met een beperking aan werk helpt. Doelstelling is om het stelsel van sociale zekerheid te behouden door de arbeidsparticipatie te verhogen. De staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft een notitie op hoofdlijnen naar de Tweede Kamer gestuurd. In deze notitie zijn de afspraken opgenomen die het kabinet heeft gemaakt met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten. De gemeenten moeten de nieuwe wet gaan uitvoeren. De sociale werkvoorziening zal in dit kader moeten hervormen.

De nieuwe wet komt in de plaats van de Wet Werk en Bijstand (WWB) en de Wet Investeren in Jongeren (WIJ). Daarnaast zullen mensen uit de Wajong die kunnen werken en mensen die aankloppen bij de sociale werkvoorziening maar die in staat zijn bij een gewone werkgever te werken onder de WWNV vallen. De Wajong blijft bestaan als vangnet voor jonggehandicapten die nooit kunnen werken. De sociale werkvoorziening blijft bestaan als voorziening voor beschermd werk, maar het aantal werkplekken loopt terug. Uitgangspunt van de WWNV is dat werk boven inkomen gaat. Iedereen is zelf verantwoordelijk voor het vinden van werk en het verdienen van de kost. Wie nooit zal kunnen werken krijgt een uitkering van 75% van het wettelijk minimumloon. De uitkering voor wie wel kan werken bedraagt 70% van het wettelijk minimumloon. Voor werkgevers wordt het aantrekkelijker om mensen met een beperking in dienst te nemen, omdat zij alleen de productiviteit van deze personen hoeven te betalen. Dat betekent dat de werkgever dispensatie krijgt om minder dan het minimumloon te betalen. De gemeente vult de loonwaarde van de werknemer aan tot maximaal het wettelijk minimumloon.

14. Vakantierechten

De Eerste Kamer heeft onlangs een wetsvoorstel aangenomen dat de beperking in de opbouw van vakantierechten tijdens ziekte opheft en tegelijk een vervaltermijn voor vakantiedagen invoert. Het voorstel heeft betrekking op het aantal vakantiedagen waarop een werknemer wettelijk gezien minimaal recht heeft. Vakantierechten die een werknemer heeft boven het wettelijk minimum, de zogenaamde bovenwettelijke vakantiedagen, vallen niet onder de werking van het wetsvoorstel. Volgens de huidige wetgeving bouwen langdurig zieke werknemers alleen over de laatste zes maanden van hun ziekte vakantierechten op. Dat is niet in overeenstemming met de Europese regelgeving, zo blijkt uit een arrest van het Hof van Justitie EU. Door het opheffen van de beperking in de opbouw van vakantiedagen zullen langdurig zieke werknemers over een periode van 2 jaar maximaal 30 vakantiedagen meer opbouwen dan nu het geval is.

Er wordt een vervaltermijn voor de minimum vakantiedagen ingevoerd om werknemers te stimuleren regelmatig vakantiedagen op te nemen. De vervaltermijn geldt zowel voor gezonde als voor zieke werknemers. Er geldt een uitzondering voor werknemers die niet in staat zijn om minimum vakantiedagen op te nemen.

Als een werknemer niet alle minimum vakantiedagen in het opbouwjaar heeft opgenomen, komen deze een half jaar na afloop van het opbouwjaar te vervallen, tenzij de werknemer tot aan dat tijdstip niet in staat was deze dagen op te nemen. Een zieke werknemer wordt in staat geacht om minimum vakantiedagen op te nemen als het re-integratietraject is gestart.

In het belang van de werknemer worden de vakantiedagen die als eerste zullen vervallen of verjaren als eerste afgeboekt bij opname van vakantie. De wetswijziging gaat op 1 januari 2012 in.

ARBEIDSRECHT

15. Verplaatsing bedrijfsactiviteiten

Wanneer een werkgever een van zijn bedrijfsactiviteiten of zijn hele onderneming overdraagt, gaat het personeel mee over naar de nieuwe werkgever met handhaving van de bestaande arbeidsvoorwaarden. De overdracht van een bedrijfsactiviteit kan ook gevolgen hebben voor personeel dat niet in dienst is bij de werkgever zelf, maar door een tot hetzelfde concern behorende werkgever ter beschikking wordt gesteld en zijn werk verricht ten behoeve van de overgedragen bedrijfsactiviteit. Het uitbesteden van werkzaamheden kan soms als een overgang van een bedrijfs onderdeel worden gezien. In dergelijke gevallen gaat het personeel mee over.

De moedervereniging van een concern stelde een catering-medewerkster ter beschikking aan twee van haar dochtermaatschappijen. Om bedrijfseconomische redenen werden de bedrijfsactiviteiten van deze dochters verplaatst naar een locatie waar enkele andere concernverenigingen waren gevestigd. Op die locatie was de catering uitbesteed aan derden. In verband daarmee werd de cateringmedewerkster ontslagen. Volgens de kantonrechter zijn met de bedrijfsactiviteiten van de dochtermaatschappijen ook de bijbehorende cateringwerkzaamheden verhuisd. De moedermaatschappij had rekening moeten houden met de mogelijkheid dat het uitbesteden van de catering van de verhuisde dochtermaatschappijen als een overgang van een onderdeel van de onderneming zou worden aangemerkt. De situatie leek op die van het Heinekenconcern, waarover het Hof van Justitie EU heeft geoordeeld.

De kantonrechter was van oordeel dat het gegeven ontslag kennelijk onredelijk was en kende de voormalige cateringmedewerkster een schadevergoeding toe.

16. Ontslagtoestemming

Een werkgever verzocht UWV-werkbedrijf om in het kader van een reorganisatie de arbeidsovereenkomst met een aantal werknemers van een bepaalde vestiging op te mogen zeggen wegens bedrijfseconomische omstandigheden. De gevraagde toestemming werd verleend onder de voorwaarde dat de werkgever, indien hij binnen een half jaar na bekendmaking van deze toestemming een werknemer in dienst wilde nemen in de betreffende functie, de ontslagen werknemers als eerste de gelegenheid zou bieden om terug te keren in hun oude functie. Deze zogenaamde wederindienststredingsvoorwaarde geldt slechts voor de betrokken vestiging van de werkgever en niet voor andere zelfstandige vestigingen.

De werknemer die in een procedure een beroep deed op de wederindienststredingsvoorwaarde meende dat de vraag of het ging om aparte bedrijfsvestigingen alleen van belang was voor

de toepassing van het afspiegelingsbeginsel bij de aanvraag van een ontslagvergunning en niet gold voor de wederindienst-tredingsvoorwaarde.

Volgens de kantonrechter is het in strijd met de strekking van de wederindiensttredingsvoorwaarde om die toe te passen op alle vestigingen van een werkgever. Op de bedrijfsvestiging waar de werknemer had gewerkt was na zijn ontslag geen werknemer in dezelfde functie aangenomen. De kantonrechter wees de vordering van de werknemer om weer aan het werk te mogen gaan af.

BTW

17. Integratieheffing

De Wet op de Omzetbelasting bevat een bepaling die het in eigen beheer vervaardigen van goederen door een ondernemer die vrijgestelde prestaties levert aanmerkt als een levering. Het doel van deze bepaling, die bekend staat als de integratieheffing, is waarborgen dat gekochte goederen en zelf vervaardigde goederen die bestemd zijn voor vrijgestelde prestaties in fiscaal opzicht gelijk worden behandeld. De integratieheffing is gebaseerd op een bepaling in de Europese BTW-richtlijnen. Volgens de Nederlandse Wet is de integratieheffing ook van toepassing op goederen die in opdracht worden vervaardigd en waarvoor de opdrachtgever stoffen ter beschikking stelt. Tot de stoffen die in dat kader ter beschikking kunnen worden gesteld behoort ook grond.

Hof Den Haag is van oordeel dat de Nederlandse wetgever daarmee de grenzen van de integratieheffing volgens de EG-richtlijnen heeft overschreden. De procedure had betrekking op de aanleg van kunstgrasvelden in een sportpark op de plaats waar voorheen natuurgrasvelden lagen. De sportvelden werden onbelast verhuurd. De omzetbelasting op de kosten van aanleg van de velden werd niet in aftrek gebracht door de verhuurder. De inspecteur heeft een naheffingsaanslag opgelegd over de waarde van de grond. Naar het oordeel van het hof was dat niet terecht.

De Hoge Raad veronderstelt dat het doel van de richtlijn-bepaling is de correctie van ten onrechte in aftrek gebrachte btw, ongeacht of het gaat om roerende of onroerende bedrijfsgoederen. De Hoge Raad heeft een prejudiciële vraag voorgelegd aan het Hof van Justitie EU. De Hoge Raad wil weten of de richtlijn-bepalingen inhouden dat een lidstaat bij de ingebruikneming van een onroerende zaak voor vrijgestelde prestaties btw kan heffen over de eigen grond van de belastingplichtige waarop door een derde tegen vergoeding een werk is aangebracht, terwijl die grond voorheen voor (dezelfde) vrijgestelde prestaties is gebruikt en de belastingplichtige voor deze eigen grond geen aftrek van btw heeft genoten.

SUCCESSIERECHTEN

18. Bedrijfsopvolgingsregeling 2010

Wanneer een onderneming deel uitmaakt van een nalatenschap kunnen de erfgenamen een beroep doen op de bedrijfsopvolgingsfaciliteit ter vermindering van het successierecht. Die faciliteit is bedoeld om te voorkomen dat de erfgenamen worden gedwongen het bedrijf te verkopen om de successierechten te kunnen betalen. Wanneer de onderneming wordt voortgezet wordt een deel van de waarde van de onderneming vrijgesteld en wordt voor een deel een conserverende aanslag opgelegd.

De staatssecretaris van Financiën heeft het beleid over de bedrijfsopvolgingsregeling (BOR) voor de schenk- en erfbelasting, zoals die met ingang van 2010 geldt, gepubliceerd. Het besluit, waarin dit beleid is opgenomen, treedt met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2010 in werking. Ten opzichte van de voorganger van het huidige besluit zijn de volgende onderdelen aangepast of toegevoegd.

Goedkeuring finaal verrekeningsbeding

Met behulp van een finaal verrekenbeding kunnen echtgenoten die buiten gemeenschap van goederen zijn getrouwd bij overlijden van een van hen afrekenen alsof zij in wettelijke gemeenschap van goederen waren gehuwd. Wanneer een van de echtgenoten een onderneming drijft en de andere echtgenoot overlijdt, behoort de helft van de waarde van de onderneming tot diens nalatenschap door het finaal verrekenbeding. Zonder testament geldt het wettelijk erfrecht. De vordering vererft naar de langstlevende echtgenoot. De kinderen verkrijgen een vordering op de langstlevende ouder. De BOR is niet van toepassing omdat de langstlevende ouder geen ondernemingsvermogen verkrijgt. De kinderen kunnen geen beroep doen op de uitstelregeling van de Invorderingswet omdat zij geen vordering hebben op een medeverkrijger die ondernemingsvermogen heeft verkregen in de zin van de BOR. De staatssecretaris van Financiën heeft goedgekeurd dat de BOR in dit geval wel van toepassing is op de helft van de waarde van de onderneming. De goedkeuring geldt ook voor aandelen.

Preferente aandelen

Op de schenking of vererving van (cumulatief) preferente aandelen is de BOR van toepassing als aan een aantal voorwaarden is voldaan. Bij een omzetting van gewone aandelen in (cumulatief) preferente aandelen vóór 2010 kon nog geen rekening worden gehouden met de vanaf 2010 geldende voorwaarde dat er tegelijk nieuwe gewone aandelen worden uitgegeven aan de bedrijfsopvolger. In voorkomende gevallen zal de staatssecretaris beoordelen of met toepassing van de hardheidsclausule de BOR kan worden toegepast.

Vruchtgebruik en bloot eigendom van aandelen

De BOR geldt voor aandelen die bij de erflater of schenker behoorden tot een aanmerkelijk belang. De BOR kan ook worden toegepast op de blote eigendom van aandelen of op verkregen vruchtgebruik van aandelen. Het is geen bezwaar dat de BOR wordt toegepast als de blote eigendom en het vruchtgebruik van die aandelen door de verkrijging (door overlijden of schenking) zijn ontstaan. Dat kan zich voordoen bij een vruchtgebruiktestament.

VARIA

19. Aansprakelijkstelling

Een BV maakte voor haar werkzaamheden gebruik van de diensten van personeel van een andere BV. De inlenende BV werd aansprakelijk gesteld voor een deel van de door de uitlenende BV niet-betaalde belastingschulden. De uitlenende BV was ten tijde van het opleggen van de betreffende aanslagen ontbonden en de vereffening was voltooid. Ten tijde van de vaststelling van de beschikking aansprakelijkstelling was ook de inlenende BV ontbonden en vereffend.

De aansprakelijk gestelde BV meende dat een ontbonden en vereffende vennootschap niet aansprakelijk gesteld kon worden. Die opvatting is echter niet juist. Weliswaar staat in het Burgerlijk Wetboek dat een rechtspersoon ophoudt te bestaan op het tijdstip dat de vereffening is voltooid, maar de rechtbank kan op verzoek van een schuldeiser de vereffening heropenen. In dat geval herleeft de rechtspersoon om de heropende vereffening af te wikkelen.

Volgens hof Den Haag is een beschikking, waarbij een ontbonden en vereffende rechtspersoon aansprakelijk wordt gesteld, geldig. Het in hoger beroep ingenomen standpunt dat bekendmaking van een beschikking aansprakelijkstelling een constitutief vereiste is voor de aansprakelijkheid is volgens het hof onjuist.

20. Risico-inventarisatie

De Arboret schrijft voor dat werkgevers periodiek een risico-inventarisatie en -evaluatie (ri&e) moeten opstellen. In de ri&e legt de werkgever vast welke risico's het werk oplevert voor zijn werknemers. In een plan van aanpak, dat deel uitmaakt van de ri&e, beschrijft de werkgever welke maatregelen hij neemt om deze risico's te minimaliseren.

De eisen die aan een ri&e gesteld worden zijn afhankelijk van de omvang van het personeelsbestand. Met ingang van 1 april 2011 is het voor werkgevers met maximaal 25 werknemers niet meer verplicht om hun ri&e door een deskundige te laten toetsen als zij gebruik maken van een door de branche opgesteld ri&e-instrument. Via www.rie.nl zijn dergelijke instrumenten beschikbaar.

Vanaf 1 april moet de werkgever zijn werknemers de mogelijkheid bieden om de ri&e van het bedrijf in te zien.

21. Geregistreerd partnerschap

De wet kent de mogelijkheid om een geregistreerd partnerschap aan te gaan. Het geregistreerd partnerschap is een met het huwelijk vergelijkbare samenlevingsvorm. Zowel binnen een huwelijk als binnen een geregistreerd partnerschap kan een gemeenschap van goederen bestaan, die eindigt bij de ontbinding van het huwelijk of het partnerschap. Voor de overdrachtsbelasting geldt een vrijstelling voor de toedeling van onroerende zaken in het kader van de ontbinding van het huwelijk of het geregistreerd partnerschap. Het aangaan van een geregistreerd partnerschap met geen andere reden dan het omzeilen van overdrachtsbelasting bij de verdeling van onroerende zaken, is een vorm van misbruik die tot gevolg heeft dat de vrijstelling niet geldt.

Twee personen die samen eigenaar waren van tien onroerende zaken gingen op 23 december 2003 een geregistreerd partnerschap aan. Binnen dat partnerschap gold een uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen, met uitzondering van de tien onroerende zaken. De volgende dag werd het geregistreerde partnerschap ontbonden. De tot de gemeenschap van goederen behorende onroerende zaken werden daarbij zodanig verdeeld dat ieder vijf onroerende zaken kreeg toebedeeld. Beide voormalige partners deden een beroep op de vrijstelling van overdrachtsbelasting. De belastingdienst legde naheffingsaanslagen overdrachtsbelasting op. Beide partners kregen ook een vergrijpboete opgelegd.

De rechtbank was van oordeel dat belastingbesparing het enige motief was om gedurende 1 dag een geregistreerd

partnerschap aan te gaan. Het aangaan van het geregistreerde partnerschap had geen praktische en reële betekenis. Doel en strekking van de vrijstelling zou worden miskend indien deze zou worden toegepast in deze situatie.

22. Gedragscode hypotheek

De Nederlandse Vereniging van Banken heeft een Gedragscode Hypothecaire Financieringen opgesteld. De gedragscode wordt door de bancaire sector en het Verbond van Verzekeraars onderschreven. De minister van Financiën en de Autoriteit Financiële Markten zijn van mening dat deze gedragscode een vergelijkbare bescherming biedt aan consumenten als het eerder door de minister gepresenteerde besluit toetskader hypothecaire kredietverlening. Hypothecaire financiering is volgens de gedragscode mogelijk tot 104% van de marktwaarde van de woning, vermeerderd met de bij aankoop van een bestaande woning verschuldigde overdrachtsbelasting. Dat komt neer op maximaal 110% van de aankoopwaarde van de woning. Een nieuw verstrekte lening mag voor maximaal 50% van de marktwaarde van de woning aflossingsvrij zijn.

De gedragscode omschrijft de marktwaarde van een woning als:

1. de koopprijs van de woning zoals deze blijkt uit een schriftelijke koopovereenkomst, een akte van levering of een veilingakte; of
2. de koop- en aannemingsom zoals deze blijkt uit een schriftelijke koop- en/of aannemingsovereenkomst; of
3. de meest recente WOZ-waarde; of
4. een door een deskundige taxateur vastgestelde marktwaarde.

De geldverstrekker of de bemiddelaar moet aan de consument een hypotheeklastenberekening verstrekken waarin in ieder geval de volgende zaken zijn vermeld:

1. te betalen rente,
2. te betalen aflossing,
3. de premie voor een eventuele levensverzekering ter aflossing van de lening, en
4. het eigenwoningforfait.

De hoogte van het te lenen bedrag in relatie tot het inkomen van de geldlener wordt vastgesteld aan de hand van de door het NIBUD vastgestelde woonlastpercentages. Bij het bepalen van de leencapaciteit mag rekening gehouden worden met toekomstige inkomsten uit vrij beschikbaar vermogen die redelijkerwijs te verwachten zijn. Het rendement op dergelijk vermogen is momenteel vastgesteld op 3%.

Verder mag rekening worden gehouden met een toegezegde inkomststijging als deze schriftelijk door de werkgever is vastgelegd en binnen zes maanden wordt geëffectueerd.

Voor een ondernemer geldt als inkomen het rekenkundig gemiddelde van de inkomsten over de laatste drie kalenderjaren voorafgaand aan het jaar waarin de hypothecaire lening wordt verstrekt, als de consument ondernemer is en geen vaste en bestendige inkomsten heeft.

De leencapaciteit wordt berekend op basis van de rente die geldt voor een hypothecaire financiering met een rentevastperiode van tien jaar of langer.

Ongeacht de aflossingsvorm of de rentevastperiode wordt bij de bepaling van de leencapaciteit uitgegaan van ten minste de lasten van een 30-jarige annuïteit.

Het maximum dat geldt voor het aflossingsvrije deel van een lening van 50% van de marktwaarde van de woning geldt niet bij het oversluiten van een hypothecaire financiering als de consument in de woning blijft wonen en de nieuwe financiering niet hoger is dan de oude of als er een bedrag aan vermogen aan de geldverstrekker is verpand tot zekerheid of als de lasten van de hypothecaire financiering substantieel lager liggen dan het maximale woonlastpercentage.

Het is de bedoeling dat de gedragscode op 1 augustus 2011 in werking treedt.

23. Uniformering loonbegrip

Het wetsvoorstel uniformering loonbegrip trekt het loonbegrip voor de heffing van de loonbelasting en premies volksverzekeringen, de premies werknemersverzekeringen en de inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet gelijk. Door de bestaande onderlinge verschillen ervaren werkgevers de loonheffingen als ingewikkeld en bewerkelijk. Het wetsvoorstel uniformering loonbegrip moet leiden tot minder administratieve lasten voor werkgevers en tot lagere uitvoeringslasten voor de belastingdienst.

Het wetsvoorstel is op 12 april 2011 aangenomen door de Tweede Kamer en op 31 mei 2011 door de Eerste Kamer. Per 1 januari 2013 zijn de nieuwe regels van kracht.

Administratie

Belastingen

Accountancy

Salarissen

Automatisering

Detachering

STEMERDINK & VERHOEK

Administratie- en Belastingadvieskantoor B.V.

STEMERDINK

Registeraccountants

Turfstekerstraat 46 1431 GE Aalsmeer

Tel: 0297-326252 Fax: 0297-323698 E-mail: info@stemerdenkenverhoek.nl